

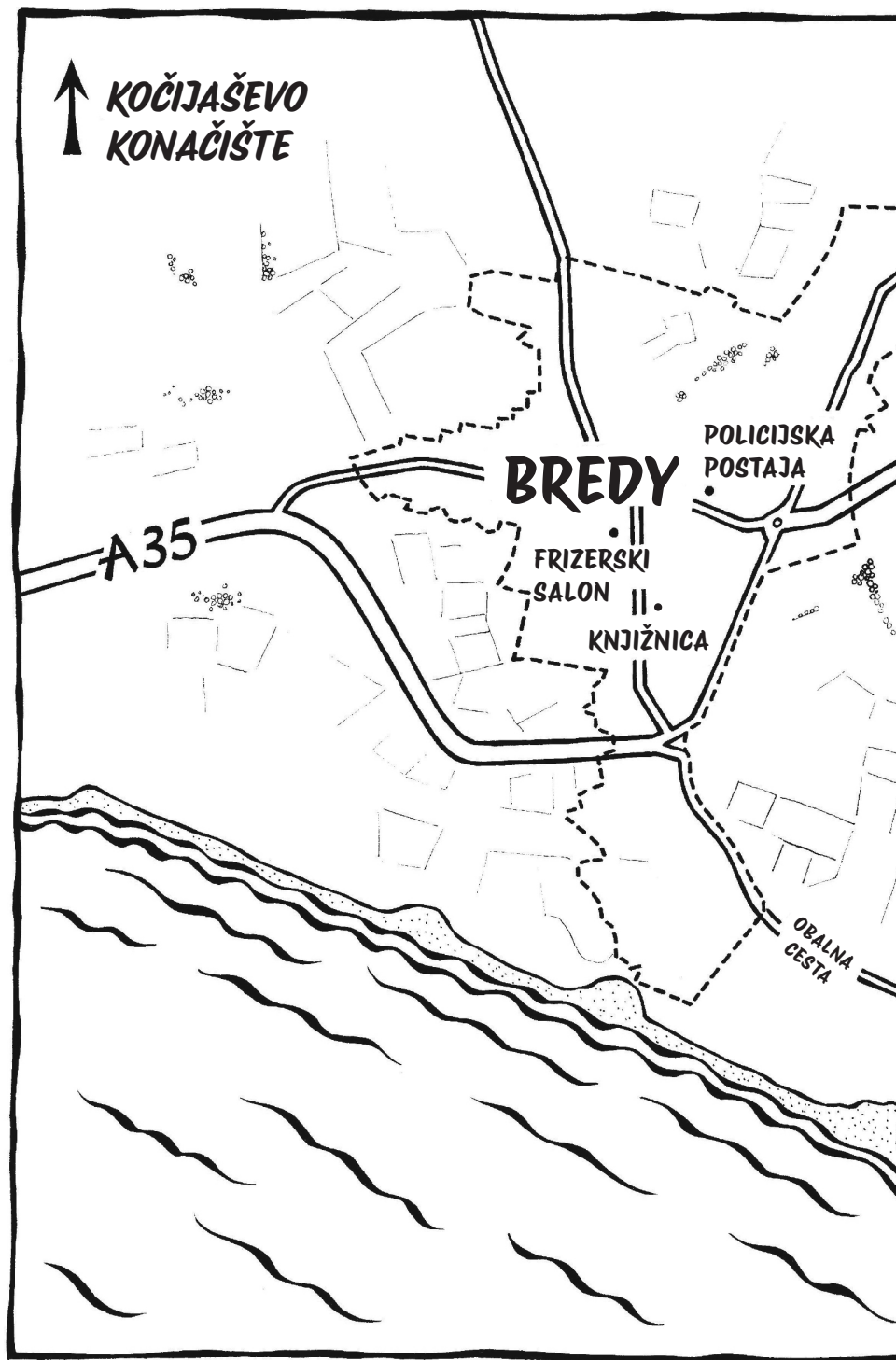
Chris Chibnall

Smrt u
Bijelom jelenu

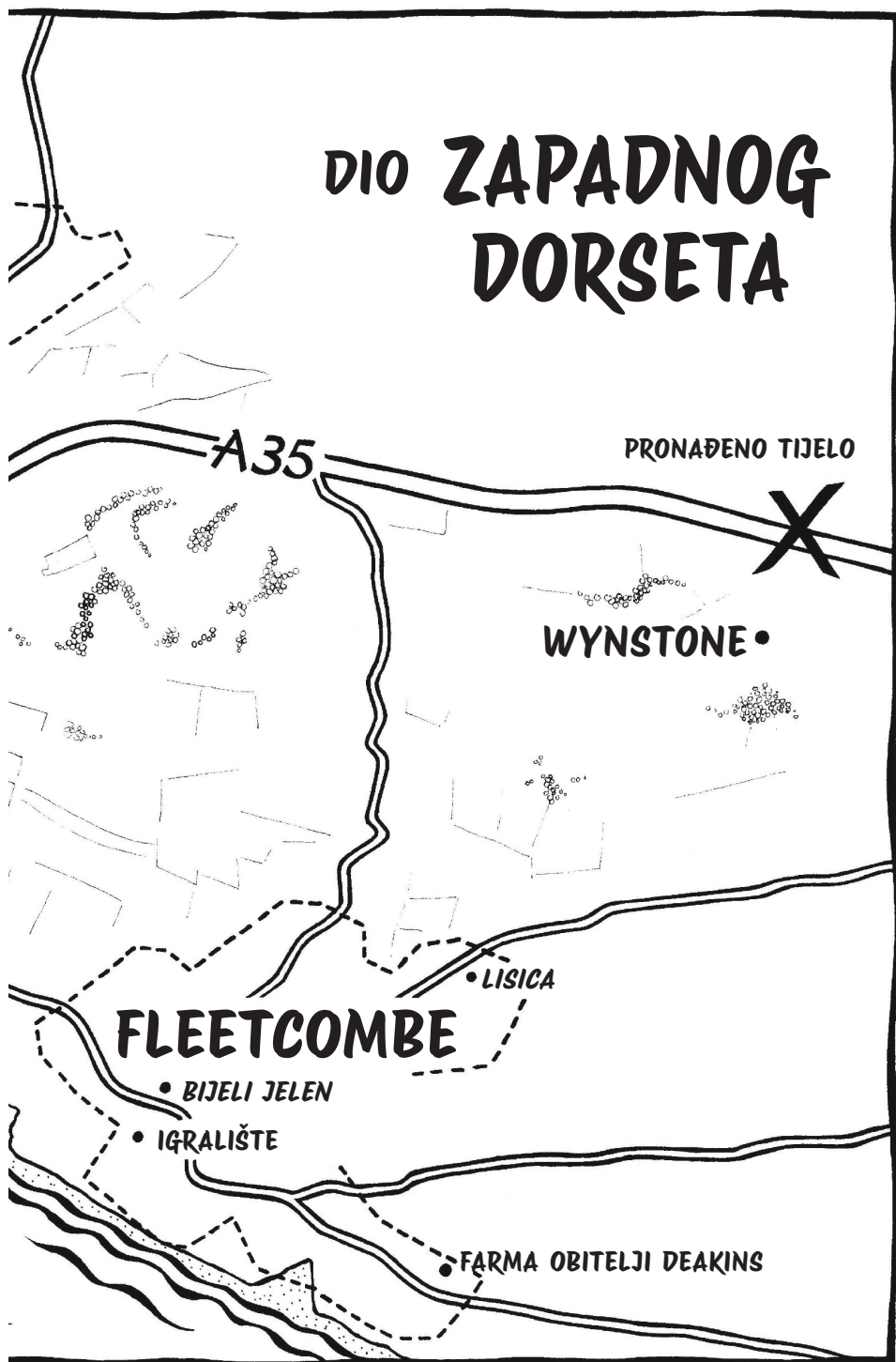
S engleskoga prevela
Iva Antoliš

PULS

Za Madeline, Cala i Aidana,
za više nego što se riječima može izraziti

DIO ZAPADNOG DORSETA

1

BILO JE MRAČNO dok se Ewan vozio natrag kući.

Osjetio je poznato olakšanje čim je prošao znak grofovije Dorset. Ewan i grofovija Devon nikada se nisu dobro slagali. Dok mu se automobil drndao po praznoj, mjesečinom obasjanoj cesti, borio se kako bi zadržao misli na onome što ga čeka, umjesto na mjestu koje je upravo napustio.

Razmišljaj o lijepim stvarima, rekao si je. Ako bude sreće, kod kuće bi mogao pojesti ostatke sinoćnjih ne pretjerano loših lasanja. Možda pronađe bocu hladne jabukovače. Slasna zakuska u dva ujutro.

Koliko god da se trudio usredotočiti na cestu ispred sebe, u misli mu se uporno vraćala uspomena na njegovu zabavnu, nevjerojatnu mamu u naponu snage, dok se šašavo vrtjela kuhinjom nasmijavajući Ewana pred napola pojedanim ribljim štapićima. Žena koju je upravo posjetio jedva da je bila njezina sjena. Ljuštura, ovisna o skrbi koju su pružali drugi ljudi. Ewan je počeošao bradu trudeći se odagnati ubod krivnje.

Budi sličniji psu, rekao si je. Pas živi u sadašnjosti; svjestan tek onoga što se zbiva upravo sada. Tako se nosiš

sa stvarima. (Sljedeće poslijepodne kod kuće Ewan je podijelio ovu misao sa suprugom, koja je rekla: »Psi seru u vrtu. Hoćeš i ti tako?« i ponovno se posvetila eBayu.)

Dok se automobil vukao preko vrha brijega, Ewan je uživao u prizoru blistave obale koja se pružala u daljini. Ovo je bio najbolji dio puta, u bilo koje doba dana ili noći. Sada, u rujansku ponoć, svijet je bio isključivo njegov.

Izdahnua je, kako ga je naučila odavno izbrisana aplikacija za usredotočenu svjesnost, diveći se pogledu na vodu crnu poput tinte, prošaranu dijamantima svjetlucave mjesečine. Obris zaljeva nalazio mu se zdesna.

Polako je vratio oči na cestu, šokantan ubod panike —

— *Nešto je nasred ceste.* —

— *Zabit ćeš se!* —

Skrenuo je —

Automobil se oteo kontroli —

Naglo, jako kočenje —

Udarac. Trzaj. Zaustavljanje.

Disanje.

Karoserija je škripala i cviljela u znak prosvjeda protiv prisilnog zaustavljanja. Motor se ugasio zbog njegova nemara.

Ewan je provjerio u kakvom je stanju. Nalet adrenalina polako je popuštao.

Prva misao: *Možda je jelen.*

Druga misao, dok je virio kroz vjetrobransko staklo: *To nije jelen.*

Ewanov drhtavi prst prtljao je po tipki za uključivanje sva četiri žmigavca.

Izašao je iz automobila i nevoljko krenuo prema nepokretnom obrisu nasred prazne ceste A35, nesvjestan da je ostavio vrata otvorena, nije čuo kako se alarm uporno javlja kvocajući odsutnom vozaču. Ewan nije primijetio

kako su žmigavci isprekidano bojili noćnu tamu u narančasto. Previše ga je omeo objekt ispred njega.

Dok mu je prilazio, Ewan se na trenutak osjećao kao da promatra sebe odozgo, s noćnog neba. Sićušna, osamljena figura na beskrajnom horizontu. Miris trave i morske soli dražio mu je nosnice. Zaglušila ga je tišina noćnoga zraka.

Ewan je prišao objektu položenom preko dvije trake ceste. Nije ga udario. Na trenutak je osjetio olakšanje, koje je smjesta narušila spoznaja o prirodi objekta.

Nije jelen.

Truplo.

Mrtav muškarac. Mrtav, odrasli muškarac.

Sjedio je uspravno na drvenoj stolici visokog naslona. Zavezan za nju. Na prvi pogled gol, donja polovica bila mu je ugurana u staru vreću, povezanu u struku.

Ostavljen je ondje. Kao da je on — to, tijelo, truplo; jebote, truplo — postavljen onamo, svjesno namješten. Stolica je presijecala bijelu crtu koja se pružala sredinom ceste.

Namješten.

Ali stavljanje trupla na stolicu nije bilo najstrašniji detalj.

Na njegovu glavu bila je stavljena golema kruna od jelenjih rogova.

Ewan je instinktivno posegnuo kako bi ih dodirnuo, ali potom je shvatio da vjerojatno ne bi trebao. Povukao je ruku.

Izvadio je mobitel iz džepa. Oklijevao je. Treba li nazvati hitne službe? Malo je kasno za vozilo hitne pomoći.

Svejedno je nazvao i rekao operateru da mu vjerojatno treba policija.

2

KADA JE STIGAO poziv, sat na noćnom ormariću pokazivao je 3:17. Nicola Bridge nije spavala.

Uspjela je odrijemati nešto manje od četiri sata, probudivši se oko 2:42. Otada je nepomično ležala opirući se porivu da uzme mobitel ili upali svjetlo, radije je ostavila glavu na jastuku i proučavala novi strop. Svjetlo iz hodnika — i dalje su ga ostavljali upaljeno noću, premda je njihovu sinu Ethanu sada bilo sedamnaest godina, jer nitko nije želio prekinuti običaj iz djetinjstva — dopiralo je ispod vrata bacajući usku traku svjetla preko poda i podnožja kreveta.

Nicola još nije uspjela prospavati čitavu noć u novoj kući. Skupilo se već sedam tjedana. Nije mislila da je problem u kući. Kuća je bila u redu. Spavaća soba je bila u redu. Čak se nadala da će je s vremenom zavoljeti. Ali svake noći naglo bi se probudila oko tri ujutro.

Bijesna.

Oduvijek se lako budila. Stanje se pogoršalo s Ethanovim rođenjem, kada je postala osjetljiva na noćne zvukove, osjetljiva na potrebe svojeg sina. S godinama koje su otada prošle, noći bez buđenja postale su čudesna blagodat u kojoj su uživali isključivo drugi ljudi, uključujući Mikea. Na

početku njihove veze divila se načinu kako spava: rijetko se micao, naizgled spokojan. Tvrдио je da nikada ne sanja. To joj je bilo sumnjivo.

Naučila je živjeti sa svojim probdjevenim noćima. Nekoć je čak uživala što ima mrak samo za sebe. Tišina je značila da može razmišljati, katkad o poslu katkad o životu. Povremeno bi joj donijela bistrinu misli ili novu perspektivu. To se promijenilo nakon selidbe. Nije više željela ostati sama sa svojim mislima u tri ujutro. Upravo suprotno.

Dok je ležala, osjetila je kako ljutnja u njoj raste. Val emocija koji bi proživljavala prikovana za krevet obično je slijedio isti uzorak. Ljutnja bi se pretvorila u zamjeranje, koje bi polako kliznulo u sumnju u sebe, krivnju, a na kraju bi upala u ponor duboke egzistencijalne tjeskobe, nakon čega bi se ponovno uzdigla do osjećaja koji bi mogla nazvati isključivo gnjevom. Srce bi joj bjesomučno tuklo kad bi stigla do faze gnjeva, pa bi u tom trenutku pokušala regulirati disanje.

Nekim noćima imala bi sreće, pa bi uspjela ponovno usnuti i odspavati do pet. Drugima bi ležala do sedam, nakon što bi u nekom trenutku stavila slušalice u uši i počela slušati kompilaciju pjesama koje su je vraćale u doba kada je bila sedamnaestogodišnjakinja puna nade.

Pitanje koje ju je mučilo, vrebajući ispod svake druge brige koju je proživljavala dok je ležala u sitne sate svakoga jutra, bilo je jednostavno: *Jesam li ispravno odlučila? Jesam li budala?*

Njezino zurenje u strop grubo su prekinule vibracije s noćnog ormarića. Nicola je zadržala naviku da ostavi mobitel, prebačen na vibraciju, na mekanom flanelu tijekom noći kako bi pozivi doprli samo do nje, koja se lakše budila. Flanel je postao bespotreban, ali nije promijenila naviku. Brzo je zgrabila mobitel, osjećajući vibracije u

ruci, odgovorila na poziv i primijetila žurnost u glasu na drugoj strani linije.

Viša inspektorica Nicola Bridge slušala je sa sve većom nevjericom opis onoga zbog čega je zovu.

Dok se pokušavala bešumno iskrasti iz spavaće sobe u osvijetljeno predsoblje, zabila se u dvije neraspakirane kutije i opsovala. Ethan ih je sigurno maknuo sebi s puta dok je išao na spavanje dovodeći ostale ukućane u opasnost od spoticanja: slijepa sebičnost sedamnaestogodišnjaka izražena kartonskim kutijama.

Vrata gostinske sobe odškrinula su se i Mike je izvirio podbuhlih, pospanih očiju.

»Oprosti, oprosti...«, prošapće Nicola.

»Sve u redu?« promumlja Mike, i dalje napola spavajući.

»Pozvali su me«, reče Nicola podižući mobitel kao fizički dokaz.

Mike kimne. »Čuvaj se«, reče povlačeći se poput krtice u mrak gostinske sobe, tiho zatvarajući vrata za sobom.

Drago mi je da *ti* čvrsto spavaš, pomisli Nicola zlobno i spusti se niz stubište.

Ako ništa drugo, pomislila je dok se vozila prema zapadu kroz noć, nije se dogodilo tijekom dana. Zapreka na cesti A35, odmah nakon Wynstonea, gdje se dvije prometne trake spajaju u jednu, danju bi uzrokovala potpuni zastoj u prometu. Cesta A35 bila je glavna arterija koja je putnike vodila prema zapadu, slijedeći obalu. Brzo se stvarala gužva, a još brže prometni čepovi. Uz malo sreće i truda, noćni incident mogao bi se raščistiti prije početka jutarnjeg prometa.

Stigavši na odredište, izašla je iz automobila na hladan noćni zrak, stišćući rukama šalicu čaja kao slamku spasa. Primijetila je bijeli šator koji je kriminalistički tehničar već podignuo, neobičan svjetionik u mraku, navrh brijega. Gledala je

oko sebe: polja s obje strane kolnika. More u daljini. Barijere za preusmjeravanje prometa već su bile postavljene, žuto i plavo bljeskanje u znak upozorenja osvjetljavalo je tamu. Mladi, neiskusni policijski službenik čije ime još nije znala stajao je spreman za usmjeravanje još nepostojećeg prometa. Nasmiješio joj se, nadajući se pozdravu, mladenački entuzijazam nije bio narušen u sitnim satima. »Nadajmo se da ćemo završiti prije gužve, šefice!«

Nicola mu uzvratil osmijeh. »Jeste li prvi stigli?«

Njegov neustrašivi osmijeh malo se pokolebao, zamijenila ga je sjena nelagode. »Jesam, da. Malo je čudno, da budem iskren.«

Prošla je pokraj njega, uznemirena načinom kako mu se lice natmurilo.

Izvan šatora uvukla je svoje duge ruke i noge u bijelo zaštitno odijelo za očevid. U školi su joj se druge djevojčice rugale da sličl grabljama. Žgoljavica. Kasnije su muškarci govorili da je graciozno vitka. Jedan ju je čak usporedio s eteričnom vilom. Ni danas, u dobi od trideset osam godina, nije znala kojem bi opisu trebala vjerovati.

Po njezinu vlastitom mišljenju, bila je nešto viša, sa sto osamdeset centimetara (sjećala se koliko je olakšanje osjetila u kasnim tinejdžerskim godinama zato što nije premašila sto osamdeset, kao da joj je već rano u životu bilo usađeno — *je li doista tako?* — da ne postoji ništa gore od visoke žene), i nešto mršavija žena. Imala je izražajne jagodične kosti: *prekrasne crte lica*, jednom je rekao fotograf prilikom snimanja portreta za poslovni profil. U najbolje dane, kad bi odjenula rijetko nošenu elegantnu odjeću, čuvanu za još rjeđe izlaske na otmjena mjesta, priznala bi da se nakratko osjeća čak sofisticiranom. U najgore dane, kad bi nosila vrećastu ili loše krojenu poslovnu odjeću, osjećala se žgoljavom. Većinu dana: nešto između.

Rukavice. Navlake za cipele. Tamna kosa srednje dužine zavezana u rep, podignuta kapuljača. Spremna je. Voljela je

strukturu tog procesa: ritual pripreme uma. Promotri, obradi, analiziraj. *Nemoj ništa propustiti*. Već je vidjela zašto će biti teško sačuvati ovo mjesto zločina, mogućnosti kontaminacije. Koliko je automobilskih guma već projurilo preko?

Nicola je ušetala kroz otvor šatora uz kimanje i pristojan osmijeh kriminalističkoj tehničarki koja je već radila. Starija žena, u pedesetima, ako bi morala pogađati. Nicola je mrzila što nije u mjestu dovoljno dugo da svima zna ime. Ali prije negoli se stigla predstaviti, ugledala ga je.

Tijelo muškarca. Naizgled neodjeveno; donja polovica bila je prekrivena starom jutenom vrećom. Ruke zavezane iza leđa. Beživotno sivo lice zamrljano krvlju koja mu je curila s tjemena. Oči su bile otvorene, zurile su ravno, slijepo. Raščupana tamna kosa. Četrdesetogodišnjak ili iznuren tridesetogodišnjak, na prvi dojam. Bio je postavljen uspravno na staru drvenu stolicu, svezane ruke zadržale su ga u tom položaju.

Na glavu su mu bili postavljeni rogovi za koje je Nicola pretpostavila da su jelenji, premda je, doduše, slabo poznavala životinjski svijet. Bili su vezani užetom koje se više puta križalo s prednje i stražnje strane glave iskrivljujući mu crte lica. Bilo je stravično.

Nicola je začuđeno pogledala svoju kolegicu, kriminalističku tehničarku. Žena je podignula obrvu, kao da kaže: *Poremećeno, zar ne?*

»Reeta Patel — mislim da se nismo upoznale.«

»Nicola. Bridge. Viša inspektorica«, odgovori Nicola. Sve ispravne riječi, ali ne nužno u ispravnom redoslijedu.

Tijelo je nalikovalo trofeju na siromahovu prijestolju. Slijepe oči, svezan, kruna od rogova.

Nicola je hodala oko njega, polako kružeći, promatrajući objekt, zureći u detalje kao da je umjetnička instalacija u galeriji.

Osjećala se sve nelagodnije. Tjeskoba joj je ispunila želudac. Očigledno nije bila riječ o lakšem incidentu. Posve

netipično za ovo područje, gdje se teži zločini događaju vrlo rijetko.

Vrlo rijetko. Upravo je u tome bila poanta preseljenja ovamo.

»Vrijeme smrti?« Nicola upita Reetu.

»Prije tri ili četiri sata, možda manje. Ovdje je ostavljen, ali ubijen je drugdje. Prerano je da bih mogla sa sigurnošću utvrditi uzrok, ali na zatiljku ima dokaza ozljede tupim predmetom. Krv je iscurila iz jelenova tjemena, nije njegova.«

Nicola je osjetila kako se raspolovljuje u dvije različite osobnosti. Prva je bila s odmakom, profesionalna, činjenična: u redu, ozbiljan incident. Znala je da se posljednje ubojstvo u zapadnom dijelu grofovije dogodilo prije više od desetljeća.

Druga je bila ljudska i emotivna: život je okončan. Prije nekoliko sati ovaj muškarac išao je svojim putem, vjerojatno nije slutio što ga čeka. Ljudi koji vole ovog čovjeka još ne znaju da su ga izgubili. Posljedice njegove smrti još se nisu počele širiti. Uskoro će zahvatiti sve koji su ga poznavali.

Gdje je ubijen? Zašto je premješten? Zašto ovamo? I ti rogovi. Zašto rogovi?

Što je najvažnije, tko je bio taj muškarac? *Je li živio u okolici? Ako nije, odakle je?* Gdje bi bio u ovom trenutku prema svojem uobičajenom rasporedu? Prema rasporedu koji je postao daleka i alternativna stvarnost.

»Pretpostavljam da nema osobne?« upita Nicola iznoseći očito, s obzirom na manjak odjeće.

»Nema je uz njega«, odgovori Reeta udovoljavajući Nicoli. »Doduše, ni ne treba nam.«

»Kako to?«

Reeta Patel pogleda Nicolu, smrknuta. »Znamo tko je ovo.«

3

ZA MANJE OD četiri sata u gradiću Bredyju, otprilike osam kilometara od mjesta gdje je pronađeno tijelo s rogovima, Frankie Winters završi dezinfekciju britvi i škara pa složi izložene proizvode koji su jutros dovezeni kombijem tvrtke. Frankie se zabulji u praznu crnu kožnu stolicu, i dalje bez klijenta.

Pogleda na sat. 7:47. Stolica je trebala biti zauzeta od pola osam. Prva srijeda svakog mjeseca, takav je bio dogovor. Uvijek u isto vrijeme, točno poput urice.

Ali danas ne.

Ne nakon sinoćnje večeri.

Ovo nije dobro. Frankie zna da ovo nije dobro.

Vrata su se otvorila, zvono se oglasilo.

»Kako ide?« Momak kojega Frankie ne poznaje, nekoliko godina stariji, vjerojatno. Od oka, ima dvadeset tri godine. Virne unutra odmjeravajući.

Frankie se ozareno nasmiješi. »Bok, stari!«

Kratak trzaj glavom prema gore umjesto pozdrava. »Radiš prijelaz do nule?«

Naravno. »O, da.«

»Koliko dugo se čeka?«

Frankie pokaže prema praznom frizerskom salonu uz širok osmijeh. Bio je to malen lokal, elegantno opremljen najnovijom opremom. Frankie uvijek pazi da sve blista.

»Imaš sreće. Netko mi je otkazao, pa te mogu odmah primiti. Hoćeš ostaviti jaknu?«

Momak se osvrnuo oko sebe nelagodno skidajući svoju North Face jaknu. Novo okruženje, nije siguran kamo bi stavio stvari. Frankie zna njemu slične, vidi ih ovdje većinu dana. Izvana pomalo bahat, ali nema puno životnog iskustva. Vjerojatno je cijeli život išao kod istog frizera. A sada se u novom salonu, nedavno otvorenom, osjeća nervozno, što ne želi pokazati.

»Uvijek otvarate ovako rano?« upita nakon što je objesio jaknu na vješalicu.

»Srijedom i subotom, to je bila moja ideja«, reče Frankie okrećući stolicu prema sebi. Prijedlog je imao smisla jer mnogi radnici s tržnice, obrtnici i tinejdžeri prigovaraju zbog radnog vremena frizerskih salona i brijačnica. Šef se isprva iščuđavao, a poslije se predomislio. Frankie zna specifičnosti ovoga grada.

Kada novi klijent sjedne, a Frankie sveže ogrtač oko njega, reče: »Samo nulerica okolo i onako duže gore. Ne želim ono paljenje dlaka u nosu i ušima.«

»Kužim«, reče Frankie.

»Frenda su mi ozbiljno opekli prošli tjedan.«

»Ne ovdje?« upita Frankie.

»Ne, ne ovdje«, brzo odgovori, što je bila mješavina razmetljive samouvjerenosti momka u ranim dvadesetima i brige da će se Frankie uzrujati. Na licu mu se vidjelo da strahuje da će završiti s lošom frizurom zbog slučajne uvrede. Frankie zna taj pogled.

»Baš htjedoh reći,« doda Frankie uspostavljaajući autoritet, »svi smo prošli rigoroznu obuku.«

»Bilo je to u Weymouthu«, reče momak.

»Weymouth — što se drugo može očekivati?« nasmiješi se Frankie veseleći se što se novi klijent ceri i opušta.

»Upravo to! Tako sam mu i ja rekao.«

Gledao je u zrcalu kako Frankie počinje s poslom birajući postavke na brijačem aparatu.

Evo ga, kreće, pomisli Frankie.

»Odakle te znam?«

»Nemam pojma.«

»Fairfax je bila i tvoja škola?«

»Aha.« Frankie počne s poslom osjećajući pogled na sebi, kao da je matematički zadatak iz sedmog razreda koji netko treba riješiti.

»Koliko ti je prošlo od mature?«

»Pet godina.«

»Od završnih ispita?«

»Ne. Imam strukovno obrazovanje.« Frankie mahne brijačim aparatom i nasmiješi se. »Da nikog ne zapalim.«

»Dakle, ako sad imaš dvadeset jednu...«

»Uskoro.«

»Onda si dvije generacije ispod nas. Kako se zoveš?«

»Frankie.«

Momku se naboralo čelo dok je u tišini prekapao po pamćenju. Frankie nastavi s poslom, bez kontakta očima. Frankie ima mnogo iskustva s ovakvim razgovorima, dogode se često tijekom šišanja. Počinje.

»Ali prije su me zvali Alice.«

Momak pogleda u zrcalo, zureći u Frankie/ja. Odmjeravajući crte lica ispod kratke, izblajhane plave kose.

»Alice Winters!«

»Sad se zovem Frankie Winters.«

»Da! Znao sam da sam te prepoznao!«

Duga tišina. Frankie se bavi momkovim vratom. Mnogo je puta već došlo do ovog labirinta u razgovoru: jedna od radosti rodno nebinarnog identiteta ako na poslu moraš redovito komunicirati s ljudima. Frankie skoro čuje kako momak razmišlja što bi rekao ili pitao. A potom:

»Koliko si dugo Frankie?«

»Četiri godine, tu negdje.«

Momak kimne. Frankie zna da u ovom trenutku situacija obično krene u jednom od dva moguća smjera.

»Moja sestrična je učinila isto to. Zvala se Jessica. Sada joj — ne, oprost, sada se zove Jack.«

»O, dobro!«

»Prošlo je devet mjeseci. Moja sestra još nije sigurna što bi mislila.«

»Nekim ljudima treba malo vremena da se naviknu.«

Gledao je zadubljeno u zrcalo kako se Frankie bavi njegovim zatiljkom. »Je l' te puno gnjave zbog toga?«

Frankie dignu glavu, susretne njegov pogled. »Ne baš.« Ovo je bio drugi prijelomni trenutak, točka u kojoj se u razgovor može uliti ponešto frustracije. Frankie ima strategije kako se nositi s tim. Momku je trebalo pola sekunde da probavi odgovor.

Zatim je napola kimnuo. »To je dobro.«

Frankie osjeti blagi val olakšanja. Ništa ne pokaže izvana. »Aha. Ljude većinom brinu zamjenice.«

»Hm. Da. I mene.« Frankie sa zahvalnošću primijeti da je momak završio s temom, izgubivši interes, pa je gledao po brijačnici kad se odjednom sjetio sočnog trača. »Moj Bože, je l' znaš već da su našli truplo?«

Sranje.

Frankie zastane, ali ne podigne pogled. »Ne. Što se dogodilo?«

»Na cesti A35 kod Wynstonea, danas rano ujutro.«

Frizura je poprimala oblik na zatiljku. »Čovječe.«

»Aha. Ostavili su ga nasred ceste. Navodno je nešto čudno.«

»Kako znaš sve to?«

»Tip koji živi dvoja vrata dalje od mene radi kao civilni policijski pomoćnik u zajednici. Bavi se time samo radi tračeva. Govori nam svašta što ne bi smio. Muškarac u četrdesetima. To je sve što je rekao. Zna biti takav; traži da pogodimo što zna, a onda kaže da nam ne smije reći. Da budem iskren, malo je šupak.«

Dok je dečko govorio, Frankie osjeti kapi hladnog znoja po čelu. Vidi svoju ruku kako se pomiče. Ruka je drhtala.

Frankie se smjesta vrati u srednjoškolske klupe: *Nikad nije poželjno*, rekla je predavačica dok je grdila mamurnog i nervoznog učenika, *da ruka koja drži pogubno oštar instrument blizu ljudske glave odaje znakove gubitka kontrole. Činimo sve da izbjegnemo drhtanje ruku.*

Frankie osjeti trnce u čelu. Zuri, usredotočeno, prisiljava škare da se smire, da budu kontroliranije. Ne, sranje, pogoršava se. Ušlo je u krv, u žile. Taj osjećaj, ta hladnoća, ta panika. Osjećaj je dopro do očiju. Peckaju.

Još malo podreži, pogodi dužinu, nastavi.

Frankie vodi unaprijed izgublenu bitku. Zastane. »Oprosti, bi li ti smetalo da odem ispuhati nos na sekundu? Bojim se da ću žestoko kihnuti.« Nasmiješi se punom snagom. Samo bi oči, koje su svakim trenutkom bivale sve crvenije, mogle sve odati.

»Naravno.« Momak, ništa ne sluteći, posegne ispod ogrtača i izvuče mobitel.

Frankie smireno prođe oko paravana u skućeni toalet i zaključa vrata. Sjedne na poklopac školjke, uz mahnite otkucaje srca.

SMRT U BIJELOM JELENU

Bila je potrebna sva snaga koju ima da ne podigne poklopac i ne povrati u školjku.